

POLSKA ZACHODNIA

DZIENNIK POŚWIĘCONY SPRAWOM NARODOWYM I SPOŁECZNYM NA KRESACH ZACHODNICH

Redaktor naczelny: Edward Rumus.

Druk: Drukarnia Śląska. Sp. z ogr. odp. Katowice, Batorego 2 i Kościuski 15. Telefon 878 i 426

Redaktor odpowiedzialny: Henryk Hausa.

REDAKCJA: ul. Moniuszki nr. 10 | ADMINISTRACJA: ul. Moniuszki 10 | REPREZENTACJA: Królewska Huta | Abonament miesięczny: przez pocztę oraz w administracji 3.50 złote z doręczeniem do domu. — Rękopisów nie zwraca się.
Telefon nr. 803 — Telefon redakcji nocnej nr. 426 | Telefon 1698 — P. K. O. Katowice nr. 303551 | ulica Gimnazjalna nr. 39 — Telefon nr. 608

„Francja ryzykuje utratę swych sojuszników“ jeśli wejdzie do paktu 4-ch — piszą w Paryżu.

Mussolini twórca paktu 4-ch, budzącego stanowcze sprzeciwy Polski i Małej Ententy.

Paryż. Prasa paryska zaskoczona jest wiadomościami z Rzymu o pakcie 4-ch mocarstw i oczekuje potwierdzenia oficjalnego.

„La République” tłumaczy gorączkowe działania Mussoliniego do zawarcia paktu 4-ch obawą przed Anschlussem i w konsekwencji przed bezpośrednim sąsiedztwem z potęgą germańską w Brennerze i w niedalekiej odległości od Triestu. Dlatego też premier włoski pragnąłby stworzenia federacji chorwacko-węgiersko-austriackiej przy jednoczesnym rozczłonkowaniu Jugosławii. Francja stanęła znów w obliczu paktu 4-ch. Jest to gra poważna — kończy pismo.

„L'Ordre” pisze: „Baczość! Nasi Aljanci wschodni nadśledzają! Jeżeli dowiedzą się, że Francja włączyła się do zwolenników rewizji traktatów, opuścą ją i Międz-Europa wyjdzie ze stery marzeń. Federacja europejska ze stolicą w Berlinie stanie się faktem dokonany. Autor artykułu atakuje m.in. Paul Boncoura i ambasadora De Jouvencela, twierdząc, iż ponoszą oni odpowiedzialność za niebezpieczeństwo, w jakim znalazło się obecnie Francja.

„La Liberté” donosi, iż ambasador De Jouvencel nie parował jeszcze paktu, oczekując na instrukcje nie od ministra Paul Boncoura, a bezpośrednio od premiera Daladiera. Dziennik podkreśla, iż przystępując do paktu rzymskiego — Francja ryzykuje utratę swych najcenniejszych sojuszników. W gruncie rzeczy podpisze ona tylko akt swojej abdykacji. Prezydent Roosevelt w dobrej wierze wytworzył warunki, które pozwoliły rozwinąć się koncentrycznemu atakowi na Francję.

Entuzjazm dla Davisa, niechęć do paktu 4-ch w Londynie.

Londyn. Cała prasa angielska entuzjastycznie ocenia wystąpienie delegata amerykańskiego Normana Davisa.

„Times” w artykule wstępnym zatytułowanym: „Hiszoryczny dzień”, nazwa emuncjacji amerykańską najważniejszą deklaracją, złożoną na konferencji rozbrojenowej. Prezydent Roosevelt ofiarowało się zmienić całą tradycyjną politykę amerykańskiej neutralności i wolności morza. Ameryka wychłaga logicznie konsekwencje z paktu Kelloga.

Dawno! Wielka Brytania nie mogła się zgodzić na zastosowanie przeciw napastnikom

sankcyj na morzu przy użyciu floty brytyjskiej, wobec tego, że akcja taka mogła narazić flotę brytyjską na konflikt z flotą amerykańską. Obecnie po deklaracji amerykańskiej możliwość podobnego konfliktu jest zupełnie usunięta. Ponadto decyzja co do zastosowania sankcji zapadnie jedynie na mocy narady przy udziale Ameryki. Pismo, wspominając o porozumieniu rzymskim na temat paktu 4-ch podkreśla, że warunki ustalone w Rzymie, są przewidywane i będą musiały być szczegółowo rozważane przez odpowiedzialne rządy w najbliższych dniach. „Times” mówi o nowym pakcie tylko mimochodem i z wyraźną niechęcią, odbiegając jak skrawo od entuzjazmu, z jakim ocenia wystąpienie amerykańskie.

Na szczególnie podkreślenie zasługuje ustęp, w którym „Times” mówi, że odpowiedzialne rządy będą musiały dopiero przystąpić do rozważenia nowego paktu, co w pewnym stopniu dewaluuje stanowisko zajęte przez ambasadora brytyjskiego w Rzymie.

„Morning Post” i „Daily Telegraph” i „Daily Herald” podkreślają znaczenie nowych wypowiedzi amerykańskich, nie wspominając ani jednym słowem o pakcie 4-ch.

chodem i z wyraźną niechęcią, odbiegając jak skrawo od entuzjazmu, z jakim ocenia wystąpienie amerykańskie.

Na szczególnie podkreślenie zasługuje ustęp, w którym „Times” mówi, że odpowiedzialne rządy będą musiały dopiero przystąpić do rozważenia nowego paktu, co w pewnym stopniu dewaluuje stanowisko zajęte przez ambasadora brytyjskiego w Rzymie.

„Morning Post” i „Daily Telegraph” i „Daily Herald” podkreślają znaczenie nowych wypowiedzi amerykańskich, nie wspominając ani jednym słowem o pakcie 4-ch.

Ton prasy angielskiej wyraźnie wskazuje na to, że w danej chwili w Londynie nie ma zupełnie entuzjazmu dla paktu 4-ch i raczej Wielka Brytania obawia się, aby ostrą opozycją, jaką z rozmaitych stron wywołać może pakt, nie naraziła wartości emuncjacji amerykańskiej.

**KATOL: ZABIJA
robotwo, owady**

Następstwa sensacyjnego oświadczenia Normana Davisa.

Co oświadczył Norman Davis.

Genewa. Deklaracja Normana Davisa potwierdziła zgodę St. Zjedn. na pewnego rodzaju pakt konsultatywny. Oficjalnie też wyraziły St. Zjedn. gotowość zmiany swego tradycyjnego stanowiska w sprawie wolności morza i neutralności. Zgadniają się one obecnie na wyrażenie się wszystkim, co by mogło sparaliżować zbiorowe sankcje przeciw państwu, uznanemu za napastnika, a więc i zwalczania blokad.

W ten sposób, jeżeli chodzi o inne państwa, a w szczególności W. Brytanię, odpada dotychczasowy motyw sprzeciwu przeciwko rozwinieciu systemu sankcyj wobec napastnika.

Należy jednak podkreślić, że ekspozycja Normana Davisa było utrzymane w formie bardzo ogólnej. Niema narazie mowy o przedłożeniu przez St. Zjednoczone konkretnego tekstu.

Już przykre następstwa układu czterech dla — Francji.

Genewa. Przewidyjmy konferencji rozbrojenowej wybrało się wczoraj przed południem, aby powziąć decyzję co do dalszej procedury prac komisji głównej. Jak wiadomo na onegdajszym posiedzeniu komisji głównej zaznaczyły się dwie tendencje: delegat Francji Paul Boncour zażądał podjęcia na nowo dyskusji nad pierwszą częścią projektu brytyjskiego dot. bezpieczeństwa, podczas gdy delegat amerykański Norman Davis domagał się kontynuowania dyskusji nad częścią dot. rozbrojenia, a w szczególności nad kwestią materiałów wojennych. Posiedzenie przedyjm odbyło się z 40-minutowym opóźnieniem wynikiem stąd, że przewodniczący Henderson uważał za wskazane zaprosić do siebie przed posiedzeniem przedyjm delegatów 5-ciu wielkich mocarstw celem omówienia problemu przedłożonego przedyjm. Ta narada przebiegała się bardzo długo. Fakt ten będący manifestacją nowych metod postępowania kilku wielkich mocarstw na konferencji rozbrojenowej był przedmiotem krytycznych komentarzy w szereżach kołach konferencji. Na podstawie narady z przedstawicielami 5 wielkich mocarstw Henderson przedstawił przedyjm propozycję, aby komisja główna naprzemiennie zajmowała się kwestią

bezpieczeństwa i kwestią rozbrojenia. Wobec tego, że onegdaj Paul Boncour nalegał na dyskutowanie kwestii bezpieczeństwa przed kwestią materiałów wojennych, wczorajsza decyzja oznacza pewnego rodzaju porażkę delegata Francji, co było zresztą do przewidzenia z chwili, gdy Paul Boncour zgodził się, by decyzję w tej sprawie podjęła narada 5-ciu wielkich mocarstw, wśród których Francja jest odosobniona.

Propozycja Paul Boncoura.

Paryż. Havas w depeszy z Genewy, komentując propozycję Paul Boncoura przystąpienia do rozpatrzenia projektu angielskiego artykułu do artykułu przypomina, że pierwsza część planu angielskiego dotyczy bezpieczeństwa. Jak wiadomo, Norman Davis sprzeciwił się dyskusji nad częścią planu angielskiego o kwestii efektów. Norman Davis jest zdania, że propozycja Paul Boncoura nie daje się pogodzić z propozycją amerykańską. Havas informuje, że po zamknięciu posiedzenia spraw się wyjaśniła: Norman Davis uznał swój błąd i oświadczył, że delegacja amerykańska wyraża swą zgodę na propozycję Paul Boncoura.

Tezy francuskie o bezpieczeństwie.

Genewa. Wczoraj rano na posiedzeniu komisji konferencji rozbrojenowej przedstawiciel Francji przedstawił tezy francuskie w sprawie ograniczenia wydatków na cele wojenne. Jeśli konferencja rozbrojenowa doprowadzi do ograniczenia budżetowego, uzupełnionego przez jawność (?) wydatków na cele wojenne, to tego rodzaju metoda przyniesie (?) gwarancje (?), że poszczególne państwa nie będą mogły (?) przekroczyć granic, zakreślonych umowami. Inaczej trudno będzie objąć tego rodzaju ograniczeniami pewnych dziedzin, jak np. wyszkolenie wojskowe, budowa nieruchomości wojskowych, doskonalenie transportów oraz zarządzenia przygotowawcze do mobilizacji przemysłu.

Mussolini optymistyczny.

Rzym. Wielka rada faszystowska zwołaną wczoraj dyskusję nad sprawozdaniem ministra finansów Guldo Junga. Obrady zakończyło przemówienie Mussoliniego, który odczytał exposé o sytuacji

międzynarodowej ze szczególnym uwzględnieniem ostatnich wypadków i aktualnych zagadnień. Duce omówił więc sprawę, związane z konferencją rozbrojenową, ze światową konferencją gospodarczą w Londynie, pakt 4-ch, który będzie miał za zadanie „zapewnienie na dłuższy okres czasu pokoju Europy”. Mussolini wypowiedział poglądy, iż ogólna atmosfera europejska uległa znacznej poprawie po orędzie Roosevelta i przemówieniu Hitlera. Następnie zakomunikował wielkiej radzie faszystowskiej szczegółowy rokowań, jakie toczyły się w Rzymie w sprawie paktu 4-ch. Wielka rada faszystowska zakończyła swe posiedzenie, przyjmując uchwałę w sprawie konferencji londyńskiej, potwierdzającą wytyczne ustalone podczas poprzednich rozpraw rady.

Boja się kontroli zbrojeń.

Paryż. Agencja Havas donosi z Waszyngtonu, że prezydent Roosevelt przyjął kolejno ambasadorów Włoch i Niemiec, którzy zwrócili się do prezydenta z prośbą o wyjaśnienie ustępu przemówienia Normana Davisa dot. zorganizowania stałej i automatycznej kontroli zbrojeń. Agencja Havas przypomina niedawne oświadczenie delegata Włoch Junga oraz dr. Schachta, w którym przed stawiciele obu państw przeciwstawili się kontroli wojskowej. Najostrzej przeciwstawiał się tym pomysłom delegat Włoch.

Prawdziwy cel — rewizjonizm „na Wschodzie”.

Berlin. „Taegliche Rundschau” w artykule Oertzena, omawiającym korzyści, jakie pakt Mussoliniego przyniesie może w obecnej chwili Niemcom, podkreśla, że utrwalenie pokojowej orientacji w stosunku do Zachodu odpowiadałoby intencjom niemieckiej polityki zagranicznej. Rekompensaty za zrzeczenie się aktywnej polityki wobec Zachodu Niemcy szukać muszą we wzmożonej aktywności na Wschodzie (!). Autor artykułu daje do zrozumienia, że chodzi przedewszystkiem o ugruntuwanie przyjaznych stosunków z Rosją sowiecką. Poza to okres 10-letniego rozejmu Niemcy powinny być zadowolone z propagandy dążeń rewizjonistycznych, zwłaszcza w Ameryce.

„Nie znamy pojęcia germanizacji”.

Wymowny komentarz hitlerowski do mowy „pokojowej” Hitlera.

W ogłoszonej niedawno mowie Adolfa Hitlera do najbardziej znamienitych zwrotów należały bezprzecznie słowa, iż „socializm narodowy nie zna pojęcia germanizacji” i obca mu jest chęć rozbicia Niemców z Polaków czy Hindusów.

Zdanie to, przyjęte dosłownie i z dobrą wiarą, powinno oznaczać ogromny zwrot na lepsze, choć położenia kresu dotychczasowej polityce germanizacyjnej państwa i narodu niemieckiego w stosunku do mniejszości, przedewszystkiem w stosunku do Polaków. I tak jest w istocie. Jednak w jakim sposób i na jakich warunkach? Odpowiedź na to pytanie daje niesłychanie ciekawa i sensacyjna książka jednego z ideologów nacjonalizmu hitlerowskiego, b. prezydenta Regencji Polskiej dra Helmuta Nicolafego, pt.: „Podstawy nadchodzącego ustroju” („Grundlagen der kommenden Verfassung”). Książka ta, zawierająca podstawowe tezy przyszłej konstytucji hitlerowskiej, wyszła z druku w ostatnich dniach, chociaż opracowana była podobno już w roku 1931.

Otóż w dziedzinie zagadnień narodowościowych książka ta daje rozwinięcie i wyjaśnienie tezy Hitlera. Wygląda to w sposób następujący. Podstawą przyszłego ustroju jest naród. Ze wszystkich więzów, łączących społeczeństwa w państwa, ta więź jest najistotniejsza i najważniejsza. Stąd też muszą być ściśle określone granice narodu niemieckiego. Musza być znalezione ściśle podstawy określenia, „kto do narodu niemieckiego należy”, kto jest poza tym narodem. Podstawy te muszą być stałe i niezmiennie, gdyż na nich opierać się będzie cały ustrój państwowy, wszystkie prawa normy przyszłego porządku. Odrzeżenie ich nastawiać będzie niewątpliwie trudności. Jedynym rozwiązaniem może być przyjęcie kategorycznej zasady, iż „do narodu niemieckiego należy ten, kto z jego pnia się wywodzi”, inaczej ten, który „z krwi, rasy i pochodzenia jest Niemcem”. Określenie to obowiązuje niezależnie od tego, czy pokrywa się z granicami państwowymi i z granicą zasięgu niemieckiej władzy państwowej. Niemcy, którzy żyją poza granicami Rzeszy, niezależnie od tego, czy są jej obywatelami, czy nie, winni podlegać niemieckiemu prawu narodowemu, podobnie jak to miało miejsce w niektórych wypadkach w Środkowioziemiu (osadnictwo na prawie magdeburskiem).

W granicach państwa niemieckiego znajdują się natomiast i będą się znajdować mieszkańcy, którzy posiadają nawet przynależność państwową niemiecką, lecz nie należą do narodu niemieckiego. Tym musi być jak najsurowiej zabronione podawanie się za Niemców. Musza być oni uważani za „obcych” (Fremden). Stąd też nie mogą oni korzystać z praw, które będą prawami narodu niemieckiego. Będą oni „przynależnymi do państwa”, lecz władza państwowa może odmówić im pomocy i usług, o ile uważałaby, iż szkodzi to interesom niemieckim. Posiadanie przynależności państwowej nie jest równoznaczne z posiadaniem „obywatelstwa niemieckiego”. „Obywatelstwo może być tylko ten, kto jest pochodzenia niemieckiego”.

W związku z tem wszyscy „obcy”, posiadający „przynależność państwową”, zostaną poddani specjalnemu prawu i specjalnemu ustawodawstwu mniejszościowemu. Uporządkowaniem tych stosunków zajmą się specjalne urzędy, które dokonają spisania wszystkich „obcych” i prowadzić będą szczegółowe ich „rodowody”. „Obcy” nie będą traktowani przez państwo jednolicie. W praktyce trzeba będzie zastosować podział na 3 kategorie: 1) Żydzi, 2) Polacy, 3) „obcy” innych narodowości. Każda z tych grup będzie poddana odrębnemu prawu państwowemu. Małżeństwa mieszane, podobnie jak wszelkie stosunki, mogące prowadzić za sobą zanieczyszczenie rasy niemieckiej — zostaną zakazane. W ten sposób naród niemiecki będzie się bronił od dalszego „zbezkażenia” („vor weiterer Bastardierung”).

Przytoczyliśmy możliwie dokładnie tok rozumowania i rezultaty, osiągnięte przez go. Nicolafego. Przypominamy, że p. Nicolaf nie jest odrębnym od życia teoretykiem, lecz praktycznym politykiem obozu hitlerowskiego, któremu przypisują autorstwo szeregu ostatnio ogłoszonych ustaw hitlerowskich. W dziedzinie zagadnień narodowościowych przyjęzione powyżej tezy p. Nicolafego stanowią charakterystyczny komentarz do pięknie proklamowanej przez kanclerza zasady zerwania z polityką germanizacyjną w stosunku do mniejszości narodowych w Niemczech. Zerwanie to ma podlegać z sobą uznaniem wszystkich mniejszości, a mniejszości polskiej i żydow-

skiej w szczególności, za warstwy niemieckie, pozbawione netykalno praw obywatelskich, ale nawet i normalnej opieki prawnej, rejestrowanych w sposób odpowiadający temu, w jaki dalszej rejestruje się żywy inwentarz domowy.

Projekty te, pozornie warjackie, odpowiadają dzisiejszej gorączce megalomanii, w której żyje społeczeństwo niemieckie. W przekonaniu o wyższości rasy niemieckiej i w wierze w możliwość powrotu do (tradycyj) starogermańskich, w wierze w możliwość odrzucenia wszystkiego, co pochodzi z innych źródeł europejskiej kultury — dzisiejsze Niemcy pragną się oprzeć o ustrój niewolniczo-kastowy, wierząc w to, że znajdują narody helockie, służące interesom potęgi niemieckiej i nie nabywające wzajemnie żadnych praw, odsunięte od możliwości współżycia z narodem pantajungskim niemieckim.

Dla utrzymania tych narodów helockich w przekonaniu o nieporównanej wyższości narodu niemieckiego, dla uniknięcia w ten sposób rzekomego „bastardowania” tego narodu — musi im być zamknięty wszelki dostęp do źródeł kultury niemieckiej, do możliwości sięgnięcia po prawa i atrybuty, przysługujące tylko narodowi niemieckiemu.

I oto w tego rodzaju obłędnych marzeniach duszy niemieckiej o jej „nieprzekraczalnej wyższości szukać należy źródeł tak pięknie w „pokojowej” mowie obecnego kanclerza Rzeszy brzmiałych frazesów o wyrzeczeniu się polityki germanizacyjnej! Na źródła te zwracamy uwagę społeczeństwa polskiego, w przekonaniu, iż znamośmy ich jest w tej chwili dla tego społeczeństwa w najwyższym stopniu nieodzowna.

Stabilizacja dolara i funta szterlinga?

Paryż. Z Waszyngtonu donoszą, że rząd Stanów Zjednoczonych ogłosił ma deklarację dot. stabilizacji dolara i funta szterlinga. Sprawa otaczana jest nara-

zie tajemnicą. W kołach finansowych amerykańskich przypuszczają jednak, że stabilizacja nie będzie ostateczna. Embargo na złoto będzie nadal utrzymane.

BEZ PASZPORTÓW
ZAGRANICZNYCH I WIZ
LETNIE WYCIEZKI
MORSKIE
do Anglii, Szkocji, Irlandji, Francji, Belgji, Holandji, Danji, Norwegji i Szwecji.
CENY BILETÓW OD 100 ZŁ
w lipcu i sierpniu 1933 roku.
Informacje i sprzedaż biletów w biurach
LINJI GDYNIA-AMERYKA
w Warszawie - Marszałkowska 116
w Gdyni - ul. Waszyngtona
we Lwowie - ul. Na Błonie 2
w Krakowie - ul. Lubicz 3
w Rzeszowie - ul. Grodzka 1004
oraz w biurach podróży.
PRACUJESZ NA ŁĄDZIE -
ODPOCZYWAJ NA MORZU

W Paryżu za i przeciw oświadczeniu Davisa.

Paryż. Prasa francuska obszernie komentuje onegdajsze przemówienie Normana Davisa w Genewie. Oświadczenie to przyjęte zostało przez prasę rzeczowo. Zdaniem wielu dzienników, oświadczenie to zawiera maximum tego, co w obecnych warunkach Ameryka może zaofiarować Europie. Za najważniejsze momenty w deklaracji Davisa prasa uważa przeciwstawienie się kategorycznie ponownemu zbrojeniu się Niemiec, decyzję w sprawie stafej i automatycznej kontroli zbrojeń, jasne i precyzyjne określenie napastnika i wreszcie gotowość Ameryki do współdziałania w zorganizowaniu bezpieczeństwa w ramach paktu Ligi Narodów. To są — zdaniem prasy francuskiej — dodatnie ustępy deklaracji, która w gruncie rzeczy nie wniosła nic nowego do poprzedniego oświadczenia Roosevelta. Są jednak i momenty, które opinia francuska przyjmuje

z dużym zastrzeżeniem. Szczególnie wnikliwej analizie słabych stron deklaracji Davisa poświęcono swój artykuł Pertinaxa w „Echo de Paris”. Autor artykułu uważa, że oświadczenie amerykańskie o gotowości współpracy Ameryki z innymi państwami w kwestji gwarancji bezpieczeństwa, zostało całkowicie zniweczono zastrzeżeniem swobody decyzji w przyjęciu lub odrzuceniu wniosku, dot. ewentualnej blokady napastnika. Jest to zdaniem Pertinaxa, zbyt słaby postęp w psychologii amerykańskiej, nie dający żadnej gwarancji na przyszłość. Również określenie napastnika pozostawia dużo do życzenia, gdyż ewentualne wystąpienie hitlerowców w Gdańsku przeciw Polsce lub w Austrii z trudnością dadzą się podciągnąć pod określenie, proponowane przez Amerykę.

Natomiast stabilizacja będzie oparta na faktycznym stanie rzeczy dzięki interwencji Londynu i Nowego Jorku.

Morgan pod kontrolą.

Londyn. City londyńska poruszona jest wiadomością o rozpoczęciu przed specjalną komisją senatu amerykańskiego inwestygacji operacji finansowych najwięszego finansisty świata, stojącego na czele banku o wszechświatowej potędze. Inwestygacja ta zarządzana przez prezydenta Roosevelta jest to pierwszy etap walki Roosevelta z wszechwładzą wielkich finansistów w życiu amerykańskim. Morgana broni całe kolegium prawnicze z Johnem Davisem na czele.

MAOK
MATERIAŁOWE AKCJE OCHRONY KROWA

Kto wygrał?

100,000 zł. na nr 137605,
5,000 zł. na nr 89494,
2,000 zł. na n-ry 37742 63205 126635 132399,
1,000 zł. na n-ry 39442 43475 56931 12364,
Wykrane poczeszenia po 1000 zł. na n-ry:
2721 7364 11136 18445 19914 19214 19769
22823 28308 24555 35985 61002 37191 39704 46180
59113 82214 84225 91340 57347 38167 76765
100732 101937 11596 103056 118899 125833
133968 135900 133124 133960 134262 133773
139379 140763 144232 143297 147640 150136.
*

W. Kafal i Ska.

KATOWICE, św. Jana 16.
Oddziały: Król. Huta, Tarn. Góry, Bielsko.
Największa wygrana 1,000,000 zł. padła u nas.
*

500 zł. na n-ry 33002 61352 72849 121253,
400 zł. na n-ry 5937 23612 62880 69853 79434
83830 90530 102687 130345,
200 zł. na n-ry 6943 23893 24043 26148 41100
46109 48706 61998 116425 124515 134574,
150 zł. na n-ry 43549 43945 44605 61728 72644
73632 77832 134262 135773 139379 140763,
180 zł. na n-ry 8436 13951 15429 16024 17280
24711 27730 29148 29494 36347 36632 43549
43945 44605 61728 72644 73632 77832 91067 95399
115111 120374.

Dwustronny patentowany krawat „Zetbe”

do nabycia we wszystkich większych magazynach galanteryjnych na Górnym Śląsku.

Pogrzeb ś. p. Olszowskiego. ambasadora Polski w Angorze.

Warszawa. Wczoraj przed południem odbył się pogrzeb ambasadora Polski w Ankarze ś. p. Kazimierza Olszowskiego. Nabożeństwo celebrował ks. kardynał Kakowski w kościele św. Krzyża. Obecni byli członkowie Rządu z Pre-

mjerem Jędrzejewiczem na czele, marszałkowie Sejmu i Senatu, korpus dyplomatyczny i t. d. Na cmentarzu pożegnał ś. p. ambasadora Olszowskiego podsekretarz stanu Szembek.

Tymczasowy układ pokojowy na Dalekim Wschodzie.

Londyn. Korespondent Reutera z Tokio donosi, że w dniu wczorajszym zawarty został tymczasowy układ pokojowy między Chinami a Japonią.

Zawieszenie broni pod Pekinem?

Pekin. Dowództwo wojsk chińskich, broniących Pekinu, zwróciło się do ambasadora angielskiego z prośbą o pomoc w doprowadzeniu do lokalnego rozejmu z wojskami japońskimi, atakującymi Pekin.

Tokio. Według komunikatu japońskiego ministra wojny, patrole japońskie wkrótce wyjdą z Tung - Czau, nie posuwając się jednak dalej. Główne siły armii japońskiej pozostają na linii Miyum — Pinku — Yutten — Kalpink.

Chińczycy wycofują się z Pekinu.

Londyn. Według otrzymanych wiadomości z Dalekiego Wschodu, — porozumienie co do rozejmu miało istotnie dojść do skutku pomiędzy wojskami chińskimi i japońskimi. Na mocy tego rozejmu wojska japońskie gwarantować

mają wojskom chińskim spokojne wycofanie się z Pekinu. W Pekinie liczą się z wycofaniem wojsk chińskich w ciągu trzech dni. Narazie wzmocniona jest ochrona placówek dyplomatycznych, bowiem nie jest przewidziana, aby Japonia skoncentrowała dosyć wojska dla ochrony cudzoziemców przed ewentualnymi rozruchami.

Schacht powróci.

Berlin. Prezydent banku Rzeszy Schacht powrócił z Londynu do Berlina.

„Wa” rzącyjna ugoda” polsko-niemiecka.

Berlin. Wczoraj został podpisany protokół porozumienia polsko-niemieckiego w sprawie wykonania układu watoryzacyjnego. Rokowania toczyły się w ciągu 2 tygodni. Z ramienia Rządu polskiego brał w nich udział naczelnik Urzędu Długów Państw. Jakubowski i nac. wydziału tegoż urzędu Władysław Piskozub. Rząd niemiecki reprezento-

wali dyr. bank Rzeszy Schulz, dyr. ministerstwa dr. Reuhardt, radca tegoż ministerstwa dr. Banku Rzeszy Steinau i insp. Banku Rzeszy Krieger. W związku z zakończeniem rokowań i podpisaniem protokołu posel R. P. Wysocki podejmował śniadaniem członków obu delegacji.

Polska zwalcza i będzie zwalczać „pakt czterech”.

Głosy światła czułości patriotycznej.

Wiadomości telegraficzne przynoszące wiadomość o podpisaniu w Rzymie „zreformowanego” paktu czterech spotkały się w całej polskiej opinii publicznej z solidarną i zdecydowaną odprawą krytyczną. Z głosów prasy, jakie pojawiły się na ten temat przytoczymy poniżej wyjątki z uwag „Gazety Polskiej” i „Kurjera Porannego”, które całkowicie p. Jzraelamy:

„Zepsute jajko”.

„Prasa donosi, czytamy w „Gazecie Polskiej”, — że projekt paktu zmartwychwstał i niezapadł ma wykluczyć się ostatecznie z jajka. Ci, którzy jajko to ogrzewała własną pierśią — zapowiadają, że wylicy stamtąd gołab pokoju. Naszem, niezmiennym zdaniem — jajko jest od początku zepsute. Lepiej więc go nie otwierać.

Prasa donosi, że pakt uległ zasadniczym zmianom. Może. Zła strona „dyktorjatu” polegała na tem, że miał się zajmować sprawami innych. Zasadniczą zmianą byłoby, gdyby czterech partnerów wyrzekło się tego zamiaru. Ale wówczas pakt nie znaczyłby nic. Gdyby czterech panów rozmawiało między sobą, nie mając zamiaru narzucić wspólnie swego zdania komuś piątemu, szóstemu czy dziesiątemu, — rozmowy takie można by doskonale zastąpić partycyką brzydą. Ale nawet wówczas — podpisanie „paktu” z którego zostalaby tylko nazwa — byłoby złe, gdyż wprowadzałoby zamęt w stosunki międzynarodowe jak zawsze, kiedy się wielkie słowa łączą z nikłą treścią.

Oczywiście zamęt będzie stokroć większy i gorszy, jeśli pakt nie został doszczętnie wystrany z wszelkiego znaczenia, jeśli będzie go można interpretować na „bądź — bądź”. Zwolennicy paktu ulegają bowiem daleko idącemu i zgubnemu złudzeniu, sądząc, iż łatwo

im przyjdzie narzucić wole — nowej, żadnymi traktatami nie przewidzianej, nikogo zatem nie obowiązującej instancji — narodom Europy. Być może znajdują się tacy, którzy będą słuchać. Ale napewno będą również Państwa, które nie uznają żadnych postanowień „dyktorjatu” w sprawach obchodzących ich narody. Że tak będzie napewno — o tem wiemy w Polsce dobrze — gdyż Polska właśnie do takich Państw należy. Sądzimy zaś, że poczucie suwerenności nie wygasło także i w wielu innych krajach Europy.

To też pakt czterech bez względu na to, czy ma treść, czy jej niema — nie

prócz zamieszanania i niepokoju — w stosunkach międzynarodowych, wywołać nie może. Mimo najbardziej wykrętnych sformułowań, pakt czterech będzie z natury rzeczy rozbił „pakt narodów” i osłabił Ligę. Mimo najsuobtelniejsze komentarze — zblokowanie wielkich państw kapitalistycznych musi wywołać w ZSRR, wrażenie, że... wizyty Rosenberga nie minęły bez śladu. Żeby nie wiadomo jak tłumaczono innym państwom, iż „dyktorjat” nie ma zamiaru załatwiania wewnętrznych swoich sporów cudzym kosztem — nie da się tego wytłumaczyć. A zatem zamęt i niepokój nie uda się uniknąć. Będzie

to tylko formalizowanie chaosu. Dlatego Polska pakt zwalcza i będzie go zwalczać zdecydowanie przed i po podpisaniu.

Państwa „małe” muszą przygotować własne bezpieczeństwo.

„W sytuacji, którą zafiksuje pakt 4-ch — pisze warszawski „Kurier Poranny” — w znacznie wyższym niż dotychczas stopniu państwa zaliczone do niższych szczebli hierarchii staną wobec konieczności pośpiesznego organizowania swego bezpieczeństwa w walorach siły moralnej. Pakt mocarstw postawi je wobec konieczności rozbudowy sojuszków, rozszerzenia podstaw współpracy, powzięcia nowych decyzji politycznych, obliczonych na dłuższą przyszłość. Pakt 4-ch może zawieść bowiem nadzieje jego twórców, jeśli znajdzie wyraźną przeciwwagę po stronie pozostałych państw.

W sprawie reformy urządzania świąt i dni uroczystych w organizacjach społecznych.

Poniżej nadesłane nam uwagi, zawierające wiele cennych spostrzeżeń i zaleceń traktujemy jako artykuł dyskusyjny.

Jest rzeczą zrozumiałą, a nawet konieczną, ażeby poszczególne organizacje społeczne obchodzily ważne dla nich momenty i rocznice w sposób uroczysty i oparty na dawnych tradycjach. Przy sposobności tych świąt i dni uroczystych mają możliwość netylko członkowie danej organizacji społecznej, ale również i zainteresowani przedewszystkiem ruchem społecznym władze państwowe i samorządowe oraz szerokie wars.wy publiczności, dokonać przeglądu sił, rozwoju organizacji i dokonanej pracy.

Przy długoletniej obserwacji sposobu urządzania tych uroczystości, nasuwała się jedynakowoz liczne zastrzeżenia, z pośród których wymienić należałoby przedewszystkiem następujące:

- 1) Nierównomierność w rozłożeniu terminów poszczególnych uroczystości,
- 2) szablony organizacyjny,
- 3) brak łączności w urządzaniu uroczystości wspólnych przez organizacje o charakterze pokrewnym.

Przypa.rzmy się bliżej krytycznie powyższemu zastrzeżeniu. Oto jak rok długi, wszystkie niedziele i święta z małymi wyjątkami, zajęte są każdorazowo przez kilka, a nawet kilkanaście organizacji społecznych na bardzo szczytnym terenie organizacyjnym, jakim jest miasto względnie powiat. Urządzają one prawie że w tych samych godzinach najrozmaitsze akademie, zgromadzenia, poświęcenia sztandarów, odczyty, pokazy, wystawy itd. Biorąc pod uwagę, że życie i praca społeczna nie jest w dzisiejszych czasach przywilejem nielicznych tyko jednostek, ale że ogarnia ją praca bardzo szerokie warstwy społeczne, i że niema dzisiaj jednostki, s.ającej na średnim stopniu kulturalnym, która by nie brała udziału czynnego co najmniej w dwóch organizacjach społecznych, dojdź musimy do przekonania, że ta masowość urządzanych uroczystości niija się w założeniu z ich celowością. Również władze państwowe — wysyłając na wszystkie prawie uroczystości swych delegatów, nie mają w tych warunkach przy ich masowości należytej możności oceny znaczenia i wartości dokonanej pracy czy usterek, które należałoby usunąć przy pomocy Państwa lub Samorządu. Poza to przypatrzmy się jeszcze temu krąkowemu szablony, z jakim niejednokrotnie rozmałe uroczystości i akademie się odbywały, a zobaczymy niejednokrotnie w miejsce szczerzego ontuzjizmu i radości, obłożone lub znużone twarze uczestników, słuchających patetycznych mów względnie przyglądających się w zasadzie ważnym, a niestety przez szablony zreformowanym objawom twórczości społecznej.

Należałoby w Interesse samych organizacji społecznych z jednej strony, z drugiej zaś w Interesse samego społeczeństwa poddać koniecznej reformie tak sposób organizowania, jak i wykonania wspomnianych uroczystości. W tym celu należałoby podjąć na łanach prasy ewentualną publiczną dyskusję, czy nie można przy dobrej woli znaleźć celowego wyjścia i w tym celu autor niniejszych uwag proponuje:

Prócz świąt i uroczystości, podktykowanych ważnymi historycznymi momentami, wszystkie inne uroczystości o charakterze społecznym wzgl. zawodowym, odbywały się na całym terenie Państwa w powyższych ścisło oznaczonych

dniah, przyczem organizacje o charakterze pokrewnym, łączą się wspólnie rok rocznie dla dokonania przeglądu prac, i tak np.:

- a) w dniu 11 listopada jako święta państwowego. Odrodzonej Polski dokonują przeglądu rocznej pracy wszystkie organizacje o charakterze półwojskowym wzgl. pracujące pośrednio dla zagadnień obrony Państwa. W dniu tym zwłaki oficerów rezerwy, podoficerzy, rezerwistów, strzeleckie, harcercskie, przysposobienia wojskowego, organizacje „Czerwonego Krzyża”, LOPP, Ligę Morską i Kolonjalną itp., winno dokonywać przeglądu i krytyki swej dorocznej pracy, urządzając wspólnie święta, pokazy, zebrania, dekoracje itp.
- b) organizacje o charakterze zawodowym wzgl. fachowym, jak np. kolejarzy, strazy pożarnych, pocztowców, rzemieślników, pracowników umysłowych, organizacje sportowe i t. p. winnł dokonywać dorocznego przeglądu swych prac oraz święcić swe sztandary, urządzając pokazy, wystawy, rozdzielając nagrody, dyplomy itp. w dniu Święta Narodowego 3 Maja, przyczyniając się teusamem do urozmaicenia programu uroczystości 3-cio małowych;
- c) wszelkie zgromadzenia sprawozdawcze o charakterze statutowym winny odbywać się

w terminach, przyjętych dla opracowań budżetowych, tj. w mies. styczniu lub kwietniu, a nie rozciągając jak to niejednokrotnie jest praktykowane przez rok cały w dowolnych terminach;

d) w innych terminach mogłyby odbywać się tylko takie uroczystości społeczne, których ważność podktykowana jest momentem chwili.

Gdyby udało się w tej lub innej formie, ustalić ogólne chociażby terminarz uroczystości społecznych, ileżby przez to można zaoszczędzić cennego czasu dla każdego czasu oraz zredukować przy wspólnych wysiłkach organizacyjnych niepotrzebne koszty, łącząc się z każdym takim świętem organizacji społecznej, a które to koszty w rzeczywistości pokrywa właśnie to społeczeństwo, dzięki którego to niejednokrotnie ofiarności, dane organizacje spełniają swoje zadania.

Również wspólne dni świąt, poświęceń sztandarów, dekoracji i odznaczeń itp. w znacznym stopniu przyczynią się do ożywienia i urozmaicenia niestety niejednokrotnie zbyt szablono wytraktowanych uroczystości, które powinny ożywiać prawdziwy zapał, radość i niejednokrotnie stać się winne one podbudką do szlachetnej rywalizacji na tym ważnym dla Państwa odcinku pracy społecznej.

Prześladowczy system prowokacy antypolskich na Śląsku Opolskim trwa bez przerwy.

Nieraz już donosiliśmy o tem, że położenie Polaków w Niemczech pogarsza się z dnia na dzień. Obok stałego terronu gospodarczego i fizycznego są oni narażeni na stałe zaczepki, demencje i prowokacje. System prowokacy, stosowany w pierwszym rzędzie w stosunku do działaczy i preszów organizacji polskich, żywo przypomina carskie metody rosyjskie. Każde zebranie polskie śledzone jest przez prowokatorów, którzy składają poleni oszczerze demencje, mające służyć za podstawę do gnębienia narodowego ruchu polskiego.

Nie dalej, jak tydzień temu w Zaborzu na Śląsku Opolskim hilelowicy obsadzili dom, w którym mieszka prezes Związku kół śpiewaczych Klaka. Obsadzenie domu nastąpiło z tej tylko przyczyny, że w odwiedziny do niego przyszło dwóch młodych działaczy polskich, mianowicie prezes Związku Młodzieży Polsko-Katolickiej Kawik oraz Pawliczek. Hilerowcy usiłowali się na podwórzku oraz na ulicy w bezczelny sposób zaczepiać i wchodzić do domu Polaków. Broniąc się przed napastnikami, p. Kawik zaproponował udanie się na od-wiedziny. Na poseremku policji przywódcą hitlerowców osławił, że Polacy byli uczestnikami takiego zebrania, w którym rzekomo miało brać udział 15 osób.

Demencje te oczywiście wysłane były z palca, ale niemniej posłużyły policji do przeprowadzenia szczegółowych przesłuchań. Nietrudno wywnioskować, jaki cel mają te demencje. Cłodzi w nich o powodowanie zapanica prowokatorskiego systemu rozprawy sądowych przeciwko Polakom, o bezpodstawne ich aresztowanie, aby wywołać przestrach wśród ludności polskiej i najszybciej polskie życie organizacyjne. Obserwując ten stały system prowokacy i demencji z podziwem i uznaniem patrzeć należy na naszych braci za kordone-tum, którzy mimo codziennego terronu z ślepego wola prowadzą walkę o sprawę polską w Niemczech.

Co się dzieje ze złotem „Hampshire'u”?

Zatonięcie angielskiego statku wojennego „Hampshire” jest jedną z wielu tajemnic wielkiej wojny, które do dziś dnia nie znalazły wyjaśnienia. Statek ten opuścił dnia 3 czerwca 1916 roku brzegi Anglii, wioząc 120.000 ft. w złocie, przeliczone dla armii rosyjskiej. Na pokładzie statku znajdował się ówczesny angielski minister spraw wojskowych lord Kitchener.

„Hampshire” nie zalechał jednak daleko. W pobliżu wysp Orkney statek poszedł na dno wraz ze swym cennym ładunkiem. W katastrofie śmierć znalazł również i lord Kitchener. Nie ustalono dotąd, czy statek został storpedowany, czy też na pokładzie jego znajdował się zdrajca, który wysadził go w powietrze a sam uratował się, opuszczając zawczasu okręt na łodzi ratunkowej.

Śmierć lorda Kitchenera okryła żalobą całą Anglię. Opłakiwano wówczas zdobywcę Kartumu, zwycięzcę z pod Faszydzy. Dziś jeszcze Wielka Brytania z żalem wspomina katastrofę, z tą jednak różnicą, że teraz, w czasach kryzysu, opłakuje już tylko zatopione złoto.

Złoto „Hampshire” nie zaginęło jednak bezpowrotnie. Okazuje się bowiem, że Anglia prowadzi obecnie z wielką energią prace, mające na celu wydobycie skarbu z „Hampshire'a” z głębin morskich.

Przed miesiącem w pobliżu wysp Orkney pojawiło się kilka wojennych statków angielskich, które przywoziły na swych pokładach nallepszych nurków, jakich posiada marynarka brytyjska. Statki te rozpoczęły poszukiwania dokładnie w tem miejscu, gdzie znalazł swój podwodny grób „Hampshire”. Do

stręfy tej nie wolno się było zbliżać statkom rybackim, którym zapowiedziano, aby nie przekadzano... w manewrach.

„Manewry” te wywołały wielką sensację w Holandji, zawsze najlepiej poinformowanej o tem, co się dzieje na morzu Północnym. Prasa holenderska twierdzi nawet kategorycznie, że nurkom angielskim udało się już wydobyc z głębin morskich część drogiego cennego ładunku „Hampshire”, jesienią zaś Anglia ma rozpocząć dalsze poszukiwania za zatopionym skarbem. Również i w Danii zapewniano, że Anglia nie zrezygnowała z zatopionego złota i przy pomocy specjalnych statków oraz nurków stara się wydrzeć głębin złoto „Hampshire”.

Pogłoski te nie znalazły dotąd potwierdzenia w Anglii, ale również władze angielskie nie zdemontowały ich. Być może, że 129 tysięcy funtów, znalezionych na dnie morskiem znajduje się też w skarbu Banku Anglii, być może też, że cała historia odnalezionego złota jest tylko tworem bujnej fantazji holenderskich dziennikarzy.

Składajcie datki na pomoc dla bezrobotnych
Konto P. K. O. 307.795.

